

ganske utilstrækkeligt, det kan jo ikke forundre. Det vilde være ganske mærkeligt, om nogen Sag, som saaledes har delt Vandene, pludselig skulde kunne lade sig behandle paa en Maade, som forenede alle tidligere Modsætninger. Men jeg glæder mig over her, at — jeg maa maaske have Lov til at bruge Udtrykket „det Heilesenske Mindretal“, dog anerkender, at der er et Fremskridt i det Resultat, der nu snart vil være naaet, og anerkender det saaledes, at det giver sin gode Støtte til, at Resultatet kan naas. Det samme er Tilfældet i det andet høje Ting, hvor det Mindretal, som deler det ærede Medlem Hr. Heilesens og hans Meningsfællers Betragtning, jo havde været i Stand til at hindre Flertalsindstillingens Vedtagelse, hvis man havde villet det. Derigennem mener jeg er givet det stærkeste Udtryk, som kan forlanges, for den Tilslutning, man ogsaa fra den Side giver Forslaget. Derigennem synes mig at være dokumenteret det Fremskridt for Ædruelighedsarbejdet, som naas ved dette Lovforslags Ophøjelse til Lov samtidig med, at det ved den Tilslutning, det faar fra hidtidige og nuværende Forbudsmodstanderes Side, klarligt er udtrykt, at efter dette Lovforslags Gennemførelse bliver vi i Ædruelighedsarbejdet paa de Linier, som hidtil er fulgt, og etablerer ikke en Forgaard, der fører ind til et Forbudstempel i den kommende Tid. Det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer har Ret i, at Dagens Motto er: Tal kort!, og jeg skal derfor ikke komme ind paa de Enkeltheder, som flere ærede Medlemmer har beskæftiget sig med i Forbindelse med Flertalsindstillingen og Mindretalsindstillingen; der kan heller ikke siges noget væsentligt nyt om dem, de er saa gennemdebatterede baade i dette Ting og i det høje Landsting, at en nærmere Indgaaen paa de her faldne Udtalelser kun vil blive Gentagelser. Jeg kan i alt væsentligt henholde mig til de Bemærkninger, som er fremsat af den ærede Ordfører for Fællesudvalget, det ærede Medlem Hr. L. Kvist.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel talte om Ændringsforslag Nr. 13 til § 29 og fandt dette Ændringsforslag meget uklart, saa uklart, at der hos de Medlemmer i Tinget, med hvem han havde talt om dette Ændringsforslag, var meget delte Meninger om, hvad det i Virkeligheden indeholdt, og det ærede Medlem Hr. Pürschel antydede i denne Forbindelse noget om en Præmieudsættelse, han vilde have Mod paa at foretage. Det ærede Medlem kunde jo have udskrevet en saadan Konkurrence

i god Tid, nu er det for sent. Naar det ikke er sket, er det vel paa Grund af, at det ærede Medlem i Virkeligheden meget vel forstaaer, hvad dette Ændringsforslag indeholder, og det gør utvivlsomt ogsaa de ærede Medlemmer, hvormed det ærede Medlem Hr. Pürschel har talt om denne Sag, og derfor gik det ærede Medlem Hr. Pürschel heller ikke videre end til at kunne tænke sig en lille Præmie, det ærede Medlem vilde dog ikke udsætte sig for i denne Anledning at komme til at lide et alt for stort Tab. Ændringsforslag Nr. 13 er efter min Mening fuldkommen klart og tydeligt, der er ikke Spor af Tvivl om, at Bevilling til Udsækning af stærke Drikke til Jernbanestationer paa Landet er underkastet de samme Kommuneafstemningsregler, som andre Beværtninger og Gæstgiverier for Fremtiden vil være underkastet, derom er det ærede Medlem Hr. Pürschel sikkert ikke i nogen Maade i Tvivl.

Jeg har saa kun tilbage at takke Fællesudvalget for den Forhandlingsform, som det har givet Udtryk overfor mig, for den Villighed til Forhandling, som stedse er kommet frem, for den Redebonhed til at ordne Vanskelighederne gennem Ændringsforslag, som jeg har tilladt mig at stille, og som i Virkeligheden har fundet Tilslutning fra alle Sider. Ikke mindst takker jeg Fællesudvalgets ærede Formand, det ærede Medlem Hr. L. Kvist, for hans gode Bidrag til det Resultat, som nu snart vil være naaet, et Resultat, jeg ikke tvivler om vil blive af stor Betydning for det fremtidige Ædruelighedsarbejde og derfor ogsaa af megen Værdi for vort Samfund.

Jeg tillader mig da saa varmt, som jeg formaar, at anbefale Fællesudvalgets Flertalsindstilling til Vedtagelse i dette høje Ting.

Pürschel: Den højtærede Indenrigsminister bebrejdede mig, at jeg ikke i god Tid havde udskrevet en Konkurrence. Hvorledes skulde det kunne blive i god Tid, naar denne Betænkning først er afgivet i Forgaars?

Maa jeg spørge den højtærede Indenrigsminister, hvorledes han mener at være berettiget til at affærdige min Paastand om, at den omtalte Bestemmelse ikke er let forstaaelig, naar jeg nu fortæller den højtærede Indenrigsminister, at jeg har søgt at skaffe mig Klarhed over, hvorledes man i Indenrigsministeriet forstaaer denne Bestemmelse, og at det er paa en Maade, som er arvigende fra den, den højtærede